

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενάων.

Χίλια κ' ἐνημέσια πέντε,
τὰ νοουόμεν κ' ἐν κουνεβίται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τὰ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἕ κ α φράγκα καλ' ἄ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γυνῶν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐβδόμη τοῦ Μᾶν
κ' ὁ κόσμος βρωμαί.

Πούντος ὀκτακόσια κ' ἐνενηνταένα,
καὶ πολλῶν κρανία χάσκουν ραγισμένα.

Κεφελοκτυπήματα,
λευθερίας μνημόματα.

χαρὰ σ' ἐκείνον, Φασουλή,
ποῦ τοῦγραφε τὸ ροιζικὸ γερὴ κωνκίλα νῆχη.

Φ. — Ἔχεις ὀντατό κεφάλι,
Περιλέτο μου βουβάλι;
Τότε φούκωνε τὴν πένα
καὶ κοπάνα κ' ἄγωνίζον,
τότε μόνον δλοίστα
γιὰ τὸ κράτος δαιμονίζου.

Φ. — Μὲ τὸ ρόπαλα μονάχα μῆσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
δὶα λόνονται προχείριος,
μὰ κ' ὀ τῆς «Ἐστίας» Κῆρος,
ἕνας δημοσιογράφος ἐπιλεκτός καὶ προσφίλης,
ἐκτυπήθη καθὸς ἔτρεξε νατακίραϊ ἀπ' ὀπίσω,
ἐπειδὴ κ' αὐτός τὰς γνώμας δὲν φρονοῦ τὸν ἐν Θερίσῳ.

Ἄλλ' ἂν εἶς ἐκ τῶν λεπτῶν τῆς Ἑλλάδος ἐγκεφάλων,
ἂν δὲν ἔχης κεφαλήν γιὰ κτυπήματα ροσιάλων,
κ' ἂν δὲν σοῦ βασιστοῦν τὰ κότσια,
τότε μπαίνε εἰς κηρόσια,
τότε μόνος δλοίστα
τράβα πέρα σ' ἀ Πατήσια,
τότε πέτασε, βερέμη,
καλαμάρι καὶ καλέμη.

Κ' ἂν σ' ὀ Θερίσιον κροισὸν
καὶ Συντάγματα ζητοῦν
καὶ θεσμῶν φιλελευθέρων βασιλείαν λακρευτήν,
μὰ κ' ἔλευθερίαν τύπου κατὰ πάντα ζηλευτήν.

Ὅμως ἢ μαγιοῦθα μόνη
ἀσφαλίζει μ' ἕνα κῆρος
νόμος καὶ θεομοδὸς ἐθεσίμους.

Τοῦτο δὲ τὸ βεβαίονι
ἴσους Πανέλληνας κ' ὀ Κῆρος
μὲ λευκοὺς κεφαλοδέσμούς.

Κ' ἔνφ' σ' ὀ σπῆμι σου τραβῆς ἐν ἀγορᾷ πληθοῦση
καὶ φάλλεις τὴν ἐλευθερίαν,
σοῦ δίνουσι μίαν μαγιοῦσθ,
καὶ τραεὶ χόμα, Περιμὴ, τὸ πατριώ σου μοδαί.

Κ' ἂν σ' ὀ Θερίσιον ἐκείνι
σὲ φροβίζου, Ἀρλεκίνα,
μήπως κ' ἔλ' ἢ Ρωμοσοῦνη
ἕνα Θερίσιον δὲν εἶται;

Θερίσιον βροιστῶν καὶ κόμας,
Θερίσιον πολεμικῆς
κατὰ κράτους, κατὰ νόμον
κατὰ πάσης λογιῆς.

Π. — Ὑπνο δὲν βρίζε ἢ συμφορὰ... τρεμύνησάτ' σ' τὴν γῆν
ἀγαγετὸς φωτοβολεῖ...

Π.— 'Από καύκαλα βγαίμενη,
ποῦ τάνοιγε μαγουριά,
καὶ σὰν πρὸς ἀνδραιομένη
χαῖρε χαῖρε, 'λευθεριά.

'Εκεῖ μέσα λαγαρούσες
ἔκασαι καὶ προκοπή,
κ' ἡ μαγουῖρα καρτερούσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῆ.

Δάφναις τώρα δὲν σκορπῆς
κ' ἄλλοφύλους δὲν κτυπῆς,
μὰ μὲ χέρι φονικὸ
χύνεις αἱμ' ἀδελφικὸ.

Δὲν τρομάξεις μὲ τοὺς Γηράδες
τὸν ἄλλοφυλο φορηῶ...
κ' ἄλλοι δὲδὸ καλαμαράδες
τῆς ἐράγαν' στὰ Χαριά.

Κί' ἦλθαν μ' ἀνοικτὰ κεφάλια
'στῆς Ἀθήνας τὸν ἄερα,
πρὶν νὰ χάσουν ἐκεῖ πέτρα
καὶ ταβῶ καὶ τὰ πασάγια.

'Λευθεριά, γὰ' λίγο πάψε
τῆς ἀνδρείας τῆς πολλαῖς,
κ' ἔλα σίμωσες καὶ ράβες
τῶν γραφεῶδων κεφαλαῖς.

Φ.— Ρίξε, Περικίη, τὴν πένα
καὶ μὴν τὴν βαστῆς ἀκόμη,
καὶ γὰ' ζήτημα κανένα
νὰ μὴν ἔγῃς καμμιὰ γνώμη.

Σφύριξε τὴν Ρουσικίνα,
τοῦς Παλιάτσους, τὴν Ἀγκοί,
μὰ γὰ' κρέατος, μαλαγάνα,
κάνε πάντα τὸν μουγγό.

Μήτε κἂν συμβολικοὺς
καὶ γραφώδες λόγους λέγε,
μήτε συντηρητικοὺς,
μήτ' ἐπαναστάτας ψέγε.

Μὴ σὰν κοῦφος Ἀθηναῖος
κόβεις ράβεις, στακοφίαι,
πρὶν κανέναν Χάμιλετ νέος
κ' ἐπὶ σοῦ φιλοσοφῆση.

Καὶ θαπέων μετὰ λύπης τὸ σπασμένον σου κρανίον
σὺν Ὁράτιον εἰπῆ :
βλέπεις τούτη τὴν καννίδα τὸν συγχρόνων καρφενέων
πόσον εἶναι σκυθραπὴ :

' Ἄλλο δὲν τὴν συσκενίει
παρὰ Μάρδες καὶ κῶμοι,
πλὴν ἠθέλησε κ' ἐκεῖνη
νύχτη μὲ δίκη τῆς γνώμης.

Κί' ἔλεγε διχογνωμία πῶς' στοὺς Κρήτας δὲν συμφέροι,
καὶ μὰ' μέρα μεσημέρι
τὴν ἐχώρισαν σὲ δύο στοῦ Σταθίου τὴν ὁδὸν
κ' ἔτρας' αἶμα κρονηθῶν.

Εἰν' ἑλεύθερος ὁ τύπος
καὶ τῆς παραλαίπτες ἄφες,
φθάνει μόνο τὰ μὴ γράφης.

Μὴ οὐλόγη μαγουῖρας κτύπος
καὶ γυρεύεις σακνορρέφρας
τὸ κεφάλι σου τὰ ράβης.

Τὸ Μαγιάτικο στεφάνι τοῦ κυρίου Ντελνιγιάννη

Π.— Κότταζε, βρε Φασουλή
μὲ τὴν μπροστὴν καννίδα,
τὸν παπποῦ τὸν μπαμπάλι
πῶς πηδῆ μὲ μία σκάλα
'στὸν ἐξώστη τῆς Βουλῆς δίχως φόβο πῶς θὰ πῆση,
κ' ἔνα στεφανο κρεμῆ μὲ δὲδὸ σκόρδα μὲς στὴ μέση.

Μάιος ἀνοβολεῖ
κ' ἡ μαγουῖρα μὲς διέπει,
καὶ τοῦ κρέατος ἡ Βουλή
τοῦ Μάιου ὁδο δρέπει,
καὶ γὰ' τοῦτ' ὡς τῶρ ἀκόμα
δὲν ἀνοῦς ρητόρων στόμα.

Μὲ τὸν Μᾶη, μὲ τὸν Μᾶ,
στεφάν' ὃ παπποῦς κρεμῆ
'στὴ Βουλή, ποῦ μὲς τιμῆ.
Καὶ φωνάζουν ὅσοι βλέπουν τῆς Βουλῆς μὰς τὸ στεφάνι :
σκόρδα' σὺν ἐχθρῶν τὰ μάτια καὶ κανεῖς μὴν τὴν βασάνη.

Σκόρδα κατ' ἐχθρῶν βασκάνων,
ποῦ δὲν βλέπουν φθοροῖ
τὴν ἀξίαν τῶν στεφάνων
πῶς κυρίου Θεοδωρῆ.

Φ.— Ἡ Βουλή μας, ἡ Βουλή μας
λέν πῶς ἦλθε... τῆς ἄλλοι μας !
'Ὅπως τὴν Βουλήν τῆς Κρήτης ἔκανε τὸν Πρόεδρό της
κ' ἔπασσε τὰς ἀσχολίας,
καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς
μὲ δικὰς μας ὀμιλίας.

Τόσα σχέδια σοφὰ
περιμένουν' στὸ καλάθι,
κ' ἡ Βουλή δὲν τὰ ψηφᾷ
καὶ κανέναν ἐβουβάθη.

Μπήκαμε σὲ Μᾶη μῆνα,
'γέννησε κ' ἡ Γκακουμίνα,
καὶ τῆς γέννας τῆς τοῦ θαύμα κόσμον ἑδαβόλιος,
κ' ἡ Βουλή μας ἕως τώρα δὲν ἐγεννοβόλισε.

Πατριῶται σκυθραποὶ
κλαῖν δεινοπαθήματα,
πάρτε κατ' στὸ Κρασιπὶ
τύπος μ' ἐξανθήματα,